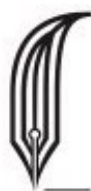

DE DICHTER EN DE DUIVEL

LIEKE MARSMAN

Uitgeverij Pluim

Amsterdam/Antwerpen

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk, juni 2026

© 2026 Lieke Marsman

Omslagontwerp Dog and Pony
Omslagbeeld *Persian Demons from a Book of Magic and Astrology* (1921)
Typografie binnenwerk Aard Bakker
Auteursfoto Tom Cornelissen
Productiebegeleiding Tim Beijer
Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 935 2514 6

NUR 300

www.uitgeverijpluim.nl

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt
voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Voor Roosmarijn

Zulke knappe mensen.
Ze hebben overal aan gedacht,
zodat andere mensen
over niets meer zullen denken.

– **NATALJA GORBANEVSKAJA**

Forget pity, forget even the dead if you must, but at least
fight against the theft of your soul.

– **OMAR EL AKKAD**

PROLOOG

Mijn leven was pas half voorbij toen ik verdwaalde
in een donker woud van managers- en makelaarstaal,
waar een reeks verkeerde keuzes me mijn pad deed missen.

Ik had een chatbot hypotheekadvies gevraagd
en waar ik beren zag, had hij gezegd: geen hindernissen.
Er was een tijd dat ik een woonwens had,

nu leefde ik in een pensioenvoorziening.
De kraan was ik fontein gaan noemen,
ik dacht soms na over een warmtepomp

en mijn robotzuiger hield de boel op orde,
terwijl een geautotunede brulbasstem
op Europese dancemuziek me bijna dagelijks

de ringweg over blies, alwaar de juiste afslag
de verkeerde afslag steevast camouflerde.
Het was daar dat ik in grote nood verkeerde.

Het was een doordeweekse dag, ik denk een dinsdag,
door het hr++ glas viel het Nederlandse regenlicht
van een korte bui begin november.

Ik verliet de meeting, sloeg mijn MacBook dicht
en daalde af naar de riante berging
van mijn charmante en slim ingedeelde woning

op zoek naar de zakken Lay's Sensations-chips
die ik had ingeslagen voor in het geval van de apocalyps,
die maar niet kwam, of kwam ze reeds?

Terwijl ik graaide in het blauwe krat naar mijn beloning
voelde ik hoe het beton verkruimelde
onder mijn sneakervormige angstzweetvoeten.

Het peertje, uit de gloeitijd nog, haperde
en het plafond, dat hevig trilde, sneeuwde gips.
Was hier dan eindelijk die apocalyps

die maar niet kwam, of komt ze steeds?

Het gruis werd gruizer, niet veel later
stond ik in de diepe zwarte krater
van alles wat ik had gezworen nooit te zijn:

Mijn default-mindset was een burn-out.
Mijn impactstrategie had weinig impact.
Mijn ideeënarmoede hield me aan de grond genageld,

die voor mijn neus in tweeën spleet.
Zacht gefluister uit het duister, een zoete melodie:
'Dit is geen gat, dit is een gate.'

Het was mijn laatste kans, een outlet-opportunity.
Zo daalde ik dus af in deze onbekende kloof
en daar trof ik mijn eerste metgezel: Dick Schoof.